

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

Sayı 418 ■ 8 Temmuz 2011 ■ Fiyatı: 2 TL

Fethiye Çetin:
"Delilleri
soruşturacak
savcı
aranıyor"

sayfa 4

Sameh Naguib:

Devrimin
dersleri,
mücadenin
geleceği...

sayfa 2-3

Sosyalizmi
tek bir
ülkede
kurmak
mümkün mü?

sayfa 8-9

Engels'in katkısı
Kapitalizmde
konut
sorunu
çözülebilir mi?

sayfa 10

Kârın kaynağı:

Artı-değer
ve
kapitalist
sömürü

sayfa 11

Şenol Karakaş:

Yeni dönemde
Blok,
parti,
Kürt sorunu

sayfa 7

Özgürlük
istiyoruz!

■ Özgürlük nedir? Türkiye'de özgürlük
mücadalesinin talepleri....

sayfa 6-7

Hatip Dicle meclise!

Savaş hayır

YSK darbesiyle milletvekilliği gasp edilen Hatip Dicle ve KCK tutuklusunu beş yoldaşı gazetemiz yayına hazırladığı sırada hâlâ zindanda tutuluyordu.

Kürt milletvekillerinin meclise girişinin engellenmesi savaş kışkırtıcılığıdır.

Cumhuriyet tarihinde ilk kez Kürt sorununun çözümüne bu denli yaklaşılmışken, devlet PKK lideri Öcalan'la masaya oturmuşken, vesayet yargısının darbesi ve Hatip Dicle seçildiği an yargıçlara koşan AKP-CHP-MHP şovenist ittifakı barış

girişimlerini sabote ediyor.

İki darbeciyi meclise taşımak isteyen CHP, hem blok vekillerinin meclise girişinin önünü tıkadı, hem de tutuklu tüm darebecilerin serbest bırakılması kampanyasına destek verdi.

Zayıf demokrasiyi darbe ile yok etmek isteyenlerin yeri meclis değil hapishanedir.

Kürt sorununun çözümünün tüm sorumluluğu üzerinde olan, seçmenlerinin çözüm istediği AKP ise hem Hatip Dicle'nin vekilliğini gasp ediyor hem de yeni anayasa için MHP ile ittifak kuracağını söylüyor.

Faşist MHP ya da ulusalcı CHP ile yeni bir anayasa oluşturulamaz. askeri vesayetin uzantısı iki parti 12 Eylül anayasasının yılmaz savunucusudur.

Görevimiz savaş kışkırtıcılarını durdurma. Devlet Kürtlerin haklı taleplerini tanımalı, hükümet Kürt örgütlerinin uzattığı barış elini sıkmalıdır. Kürt halkı özgür olmadan Türkiye işçi sınıfı özgür olamaz. Ölüm değil çözüm istiyoruz!

Gerçek demokrasiden, özgürlükten, barıştan yana olan herkesin yeri, Kürt halkının yanındır. Tüm ezilenlere özgürlük istiyoruz!

"Hiçbirimiz, o gün olacakları en gerçekdışı rüyalarımızda dahi, hayal bile edemezdik"

Önde gelen Mısırlı devrimci sosyalistlerden Sameh Naguib, Hüsnü Mübarek'i alaşağı eden devrim ve mücadelenin geleceği üzerine harika bir broşür kaleme aldı. İşte broşürden bazı kısımlar:

Rus devrimci Vladimir Lenin'in de dediği gibi: "Bazen kayda değer hiçbir şeyin olmadığı on yıllar yaşanır, bazense haftalar içinde on yıllar yaşanır."

Yıllar boyunca, Mısırlı aktivistler, protesto günleri planlardı ve planlanan günde her zamanki bir kaç yüz kişi alanda olurdu.

3-4 bin polis etrafımızı sarar ve coşkusuz sloganlar, konuşmalar ve zaman zaman polislerle yaşanan çatışmalardan sonra, planlanan gün sona ererdi.

Aktivistler, Tunus'taki kıvılcım sebebiyle, 25 Ocak'a dair daha fazla umutlular. En az 2-3 büyük meydana birkaç bin insanı bir araya toplayabiliydik. Hatta belki de, 10 bin kişiye ulaşabiliirdik!

Ama hiç bir aktivist, hiçbirimiz, o gün olacakları en gerçekdışı rüyalarımızda dahi, hayal bile edemezdik.

Gösteriler, olağan sloganlar eşliğinde başladı. Ancak Tunus'ta duyduğumuz, artık meşhur olmuş "halk rejimin devrilmesini istiyor" sloganı atılır atılmaz, bir şeyler değişmiş gibiydi.

Giderek daha fazla insan, baş döndürücü bir tutkuyla bu sloganları atarak evlerinden alanlara yürüyorlardı. Erkekler ve kadınlar, gençler ve yaşlılar, Hristiyanlar ve Müslümanlar gösteriye katıldı. Büyük çoğunluğu is Mısırlı fakirler oluşuyordu.

Bu büyük slogan daha fazla atıldıkça, sesi fakir mahallelerde daha fazla yankılandı; daha fazla insan gösterilere katıldı.

Bir kaç yüz aktivistle başlayan hareket, on binlerce insanı barındıran devasa bir gösteriye dönüştü.

Polisin korkusu ve kafa karışıklığı apaçık ortadaydı. Polislerle gösterinin şehir merkezlerin sızmasını engellemek için, bağlantı noktalarına çekilme emri verilmişti.

İşte bu noktalarda, o tarihi günün başlıca çatışmaları yaşandı.

Göstericileri püskürtmek için tazyikli su, plastik mermiler ve aşırı dercede göz yaşartıcı bomba kullanıldı.

Engeller

Kuşkusuz en zor engel, boğucu göz yaşartıcı bombalardı. Ancak daha tecrübeli olan göstericiler beyaz bulutlardan etkilanmemek için kısa süre içinde, ev kadınları, ecza çalışanları ve cafelerden ücretsiz olarak edindikleri ameliyat maskeleri, kola kutuları ve soğanların dağıtımına başladılar.

10 binlerce gösterici polis barikatlarının çoğunu aşip şehir merkezlerin ve elbette ki Tahrir Meydanı'na ulaşabiliyordu. Ancak çatışmalar devam ediyordu. Mısır Devrimi'nin kıvılcımını yakan o özgürlük gününün sonunda, onlarca ölü ve binlerce yaralı vardı.

Gösteri ve çatışmalar takip eden iki gün boyunca da sürdü. Ancak asıl odak, 28 Ocak'taki 'Öfkeli Cuma'nın

"1 Mayıs'ta Tahrir'e" afişi.

örgütlenmesindeydi. Bu sefer, Müslüman Kardeşler de gösterilere katılma kararı aldı.

Gösterileri düzenleyenler artık sadece her zamanki 'olağan şüpheliler' değil, binlerce yeni liderdi. Bu yeni liderlerin çoğu, günler süren gerçek bir devrim sırasında, yıllar boyunca kendilerine verilen politik eğitimden

daha fazlasını öğrenen genç işçi çocuklarıydı.

Cuma namazından sonra yüz binlerce kişi belli başlı camilerden ve meydanlardan şehir merkezlerine doğru yürüyüşlerine başladı.

Yüz binlerce kişi Tahrir Meydanı'na ulaştı ve burada, ancak Mübarek'in devrildiği 11 Şubat günü bırakacakları bir işgale başladılar.

Ülke boyunca, mahallelerini korumak, trafiği düzenlemek ve hatta sokakları temizleme işlerini ayarlayan halk komiteleri kurulmaya başladı.

Protestocular 1 Şubat'ta bütün şehirlerde milyonluk gösteriler için çağrı yaptı.

Ordu içindeki generallerin tepkileri devrimin önemli dönüm noktalarından biriydi.

Ordu sözcüsü General İsmail Osman, devlet televizyonunda ordunun halkın meşru taleplerini tanıdığını ve onlara ateş açmayacağını duyurdu.

Ordu Mübarek'i gözden çıkarıyor

Ordu içindeki generaller, orduya gös-

tericileri bastırma emri vermenin güçleri böleceğini ve devamında binlerce askeri ve genç subayı karşılarına alacaklarını bildiklerinden, rejimi kurtarmak adına Mübarek'i feda etmeye hazırды.

O gün 2 milyonu Tahrir Meydanı'nda, 1 Milyonu İskenderiye'deki Şehitler Meydanı'nda, 750 bini Mansura'da ve

250 bini Süveyş'te olmak üzere milyonlarca kişi gösterilere katıldı. Bu, eşi benzeri görülmemiş bir güç gösterisiydi.

Meydan, üzerlerindeki şiirlerde, esprilerde ve kişisel hikâyelerde meydana insanların talepleri yazan binlerce afiş ve pankartla doluydu. Duvar yazıları, freskler ve sloganlar, bütün binaları kaplamıştı.

İnsanlar yemek, su ve sigaralarını paylaşıyorlardı. Şarkılar, müzik, şiirler, sloganlar meydana yankılanıyordu. Yeni bir

Mısır yaratılıyordu.

Bir sonraki gün, bir grup önde gelen milyarder, iktidardaki NDP partisinin yöneticileri, Cemal Mübarek emrindeki gizli polis memurları, göstericilere yönelik toptan bir saldırı başlattı.

Onlarca atlı ve develi çete göstericilere saldırdı. Başlarda şaşkın ve ne yapacağını bilmez durumda olan göstericiler, silahlı elleriyle çetelere karşı koymaya başladı.

Göstericiler kısa süre içinde sert savunma hatları kurdu, bütün meydana toplanan taş ve tuğlalarla çatışmaya devam ettiler.

Meydanda özenli bir iş bölümü

yapıldı.

Çoğu işçi sınıfına mensup genç güçlü olanlar taş atanlar olarak en önde yer aldılar. Diğerleri sürekli bir taş atışını sağlayabilmek için kaldırım taşlarını kırmakla görevlendirildi. Bu sırada diğer gruplarda, kırılan taşları önlemlere doğru taşıyorlardı.

O korkunç ama kahramanca gece boyunca genç kadınlar çatışmalara su getirdiler.

Keskin nişancılar, lazer ışıklarını göstericiler üzerinde gezdirmeye başladılar. Onlarca genç gösterici, barikatların üzerine çıkıp göğüslerini lazer ışıklarının önüne getirdiler. Bunlar çok net bir amaçları ve mesajları olan korkusuz savaşıtlardı: ya zafer, ya ölüm!

Her yerden kan akıyordu. O gece onlarca genç savaşı şehit oldu, vücutları yoldaşları tarafından gurur ve kararlılıkla derme çatma hastanelere taşındı. Yüzlerce yaralıysa, tedavileri yapılır yapılmaz derhal çatışmaya katılıyordu.

Çatışmalar

Gün ağardığında, artık savaş kazanılmıştı. Çeteler ve polisler, meydana kaçıyor. Devrimciler, köprüye ve meydanın dışındaki kavşaklara ulaşip polislerin ve çetelerin peşine düştüğünde, canını kurtarmak isteyenler koşarak alanı terk ediyorlardı. Düşmanlarımızın çoğunda ya polis ya da NDP kimlik kartları vardı.

Sabah olduğunda, yüz binlerce Mısırlı desteklerini göstermek ve meydana katılmak üzere Tahrir'e geldiler. Gösterilerin liderleri ise hali hazırda, bütün Mısır'da Cuma namazından sonra "Ayrılış Günü" adı

verdikleri gösterilerin çağrısını yapmışlardır.

Ayakanmanın bir önceki haftasında ekonominin kilit sektörlerinde bir yangın gibi yayılan kitlesel grevler ve işçi gösterilerinde ekonomik taleplerin yanı sıra asıl devrimci talep Mübarek'in devrilmesiydi.

Öfkeli Cuma'da polise karşı en sert çatışmaların yaşandığı Süveyş, ülkenin kalanı için de yol gösterici oldu. Tekstil ve çelik sektöründeki işçilerden sonra, 8 Şubat'ta 6 bin Süveyş Kanalı çalışanı greve gitti.

10 Şubat'a gelindiğinde, dalga Kuzey'de İskenderiye'den Güney'de Aswan'a kadar yayılmıştı. İşçilerin ağır bir askeri disiplin altında çalıştıkları generallerin kendi fabrikaları dahi, grevlerle sallanıyordu.

11 Şubat tarihli protestolar, devrimin en büyük protestoları oldu. Ülke toplamında 15 milyondan fazla kişinin gösterilere katıldığı tahmin ediliyor. İşçiler bu sefer, kendi iş yerlerinden organize şekildeki gösterilerle protestolara katılırken, Mübarek gitmezse ülkeyi felç edeceklerinin mesajını veriyorlardı.

O akşam, talebimiz sonunda gerçekleşti.

Mısır Devrimi'nin ilk aşaması kazanmıştı.

Hazırlanması yıllar süren devrim

Eylül 2000'de Filistin'de patlak veren İkinci İntifada'nın etkisiyle, Mısır'da yer yerinden oynadı. Rejimimizin utanç verici rolünün aksine Filistinlilerin ve silahlı direniş hareketlerinin cesareti ve dirençliliği, binlerce Mısırlı gencin radikalize olmasını sağladı.

Bütün ülke çapında kitlesel gösteriler meydana geldi. Hem üniversite öğrencileri, hem diğer öğrenciler politikaya ilk aktif katılımları olan gösteriler düzenlediler.

Politik aydınlanma, ABD'nin Irak'ı işgaline yaygınlaştı ve derinleşti.

20 Mart 2003'te aktivistler, Tahrir'de 40.000 kişinin katıldığı bir savaş karşıtı gösteri düzenlediler.

Protestocular Mübarek posterlerini yıktılar ve daha sonra devrimin provası olduğu anlaşılan, 24 saatlik bir meşaleli işgal gerçekleştirdiler.

Rejimin protesto dalgalarını bastırmak için kullandığı aşırı baskı ve şiddet, demokrasi sorununu tekrar gündeme taşıdı.

Yozlaşma

12 Aralık 2004'te, Nasırcıları, sosyalistleri, İslamcılar ve liberal demokratları içeren politik muhalefet güçleri koalisyonu "Kıfayle!" "Yeter!" başlıklı protestolar dizisinin ilkinin düzenledi.

Gösteriler küçük boyuttaydı ve en kalabalık zamanlarında bir kaç bin kişiye ulaşıyordu. Ancak politik, etkileri sayılarına oranla çok daha büyüktü.

Mübarek'in devrilmesi çağrısı ve polis yetkililerin işkence ve haksız tutuklamalar gerekçesiyle yargılanması

talebiyle, tabular da yıkılmaya başladı.

İktidar ailesinin ve yüksek dereceli devlet memurlarının yozlaşmışlığının ortaya çıkması, geniş kesimlerde yankı uyandırdı.

Rejime yönelik en büyük ve tehlikeli tehdit, daha önce benzeri görülmemiş grev dalgaları şeklinde geldi. 2006'da başlayan işçi grevleri, Mübarek devrildikten sonra dahi genişlemeye ve derinleşmeye devam ediyor.

Aralık 2006'da, Mısır'daki kamu sektöründe çalışan tekstil işçilerinin 4'te 1'inden fazlasının çalıştığı Mahalla al-Kubra'daki Misr Spinning and Waving Company işçileri, işçi hareketinde bir dönüm noktası olacak grevi başlattılar.

7 Aralık'ta binlerce işçi fabrikanın ana kapılarının birinin önünde bir araya geldi. 3 bin elbise işçisi kadın yaptıkları gösterilerde iplikçilik ve örgü kısımlarına yürüdüler ve diğer işçilere de greve katılma çağrısı yaptı. Dev bir tekstil imalathanesinin bütün birimlerindeki üretim tamamen durdurulmuştu.

24 bin kadar işçi greve gitti; imalathanedeki oturma eylemi ve işgal 3 gün boyunca sürdü. 4. günde hükümet, işçilerin taleplerinin çoğunu kabul etti.

Grev hareketi kamu sektöründen özel sektöre ve devlet memurlarına, geleneksel sanayi bölgelerinden yeni kasabalara ve bütün illere kadar daha önce görülmemiş bir şekilde yayıldı.

Grev tekstilden mühendisliğe, kimyadan inşaat ve yapı sektörüne, ulaşıma ve hizmet sektörüne kadar yayıldı.

Grev dalgası bir protesto kültürünü yerleştirmeyi başarmıştı.

2007'nin sonunda 55 bin emlak vergisi tahsildarı greve gitti. Grev 3 ay sürdü. Zafer, Kahire'deki Finans Bakanlığı önündeki 11 günlük oturma eylemi sonrasında kazanıldı.

Vergi tahsildarları ücretlerin yüzde 325'lik bir zam kazandı. Bunun sonrasında da grev sırasında demokratik olarak seçilmiş işçi komitelerini, Mısır'ın 1957'den beri kurulan ilk bağımsız sendikasının yönetim kuruluna dönüştürdü.

Mübarek'in devrilmesiyle sonuçlanan mücadele ateşi içinde, liderlerini grev komiteleri arasında demokratik bir şekilde seçen onlarca bağımsız sendika daha kuruldu.

Mübarek'in devrilmesinden sonra geçen 2 ay boyunca grevler meydana geldi ve 2006-9 arasındaki grev dalgaları boyunca grev yapan işçilerden daha fazlası, grevlerde yer aldı.

İşçilerin oluşumunda başlıca bir rol oynadığı demokratik bir devrim, aslında altın alta ve potansiyel olarak bir sosyal devrimdir.

Mısır ve daha geniş çapta Arap Dünyasında başlayan devrimci kriz büyük olasılıkla aylar değil, yıllar sürecektir. Önümüzdeki süreç hem Mısırlı işçiler, hem de dünya işçileri için zafere gebe olabilir.

(Çeviren: Melih Mol)

Radikal solun önerisi işçiler arasında yanıt buluyor:

Kazanana kadar genel grev!

Yunanistan işçi sınıfının krizin bedelini ödemek için yürüttüğü direniş geliyor. 5 Haziran'da Syntagma Meydanı'nda yapılan ve 500.000 kişinin katıldığı tahmin edilen gösterilerden sonra, ülkedeki mücadele 28-29 Haziran'da yapılan iki günlük genel grev ile yeni bir aşamaya geldi.

Sindikalar bu grevi 29 Haziran'da mecliste oylanan kesinti paketine karşı gerçekleştirdi. AB ve IMF, Yunanistan'a 12 milyar avro'luk borç vermek için bu kesinti paketinin geçmesini şart koşuyordu. Yeni-liberal politikaları dayatan, Yunan işçi sınıfının uzun bir süreçte, mücadeleyle elde ettiği hakları geri almaya çalışan PASOK hükümetinin bu dayatmasına karşı ülkedeki sendikaların birleşik eylemi hayatı durdurdu. Çalışan tek ulaşım aracı Atine Metrosu oldu- o da göstericileri ve eylemcilerin ulaşımı için kullanıldı. Eğitim, sağlık, ulaşım ve belediye işçilerinin katıldığı greve gazetecilerde destek verdi.

Ülkedeki hareketin önemli bir parçası da meydanları işgal eden "Öfkeli" hareketi. 25 Mayıs'ta internet üzerinden yapılan çağrıyla başlayan hareket Tahrir ve Puerta del Sol'daki işgallerden ilham alıyor. Meydanı işgal edenlerin talepleri arasında borçların reddedilmesi ve zenginlerden daha fazla vergi alınması da bulunuyor.

Yunan devletinin ve polisinin tepkisi ise beklenilenden farklı olmadı. Gaz stoklarını cömertçe kullanan polis, Syntagma meydanındaki metro istasyonuna ve cafelerde oturan insanlara gaz sıkı, göstericilere taş ve mermer parçalarıyla saldırdı, gösterilerde yaralananların hastanelere gitmesini engellemeye çalıştı. PASOK

hükümeti 22 Haziran'da zorlukla aldığı güvenoyunun ardından, tüm muhalefete rağmen kesinti paketini meclisten geçirdi.

Sendika aktivistlerinin temel taleplerinden biri olan 48 saatlik genel grev, Yunanistan'da artık gelenekselleşen bir günlük genel grevlerin ötesine geçen ilk eylem oldu. Bu durum, enerji işçilerinin iş bırakması ve meydanların işgal edilmesi hükümetin paniklemesine neden oldu. Gelişen işçi hareketi PASOK hükümetini de bölüyor. Bazı milletvekillerini kesinti paketlerine karşı oy kullandıkları için atan PASOK mecliste kan kaybetmeye devam ediyor. PASOK sendikalarında geleneksel olarak güçlü olmasına rağmen, izlediği politikalar sendikaların tabanındaki işçilerin PASOK'tan kopmasına ve daha sola kaymasına neden oluyor.

Yunanistan radikal solu ve işçi hareketi şimdi bir sonraki adımın ne olduğunu tartışıyor. Sadece PASOK hükümetinin değil, genel olarak sistemin meşruiyetini yitirmeye başladığı bu noktada radikal sol hareketi ileri taşımaya çalışıyor. Devrimci sosyalistler, işçiler arasındaki militan mücadele sayesinde grevlerin aşağıdan kontrolünü sağlamayı hedefliyor. Ayrıca bankaların kamulaştırılması, borçların iptal edilmesi ve finans sektöründe işçi kontrolünü talep ediyor. Bu noktadan sonra işçi sınıfının süresiz genel greve gitmesini savunan sosyalistlerin çağrısı işçiler arasında yanıt buluyor. Yunanistan'daki mücadelenin başarısı tüm Avrupa'daki hareketin başka bir düzeye sıçramasına yol açacaktır.

Onur Devrim Üçbaş

**MISIR
DEVİRİMİNİN
DERSLERİ VE
MÜCADELENİN
GELECEĞİ**
Sameh Naguib
Yakında çıkıyor!

29 Temmuz'da adalet için Beşiktaş'tayız!

Hrant Dink suikati davasının 19. duruşması 29 Temmuz Cuma günü İstanbul'da Beşiktaş Adliyesi'nde gerçekleşecek. Dava bir kaç tetikçi ile sınırlandırılırken, bir çok delil yok edildi. Katillerin Ergenekon çetesiyle bağları alenen ortadayken, Genelkurmay'ın Hrant Dink'i 2002'de fişleyip hedef seçtiği belgelerle kanıtlanmışken, 'öldür' emrini verenler hâlâ yargı önüne çıkarılmıyor.

İrkçi 301. maddeyle açılan davaların arkasında duran, Ermeni Konferansı'na katılanları "vatan haini" ilan eden, Hrant Dink'in katledilmesi sürecinde büyük rol oynayan Cemil Çiçek ise CHP ve MHP desteğiyle meclis başkanı yapıldı.

Başbakan Erdoğan'ın, cinayetten hemen sonra Dink ailesine Çiçek için "kanlımız değil zamlımız deyin" sözlerini inkar etmesi ise sadece ordunun değil AKP hükümetinin de adaletin neden dört buçuk yıldır yerini bulamadığını gösteriyor.

Tetikçilerin yargılamasının sürecinin sonuna gelindi. Ya onlara ceza verilir, dosya kapatılacak. Ya da Dink davasında yok edilen, dikkate alınmayan deliller, tanık ifadeleri, bariz bağlantılar ele anıp bu dava yeniden başlayacak. Hrant Dink suikasti davası Ergenekon davasına bağlanmalıdır.

18 kez olduğu gibi 29 Temmuz Cuma günü de saat 10.00'da Beşiktaş'tayız! Hrant için adalet için!

Fethiye Çetin: "Delilleri soruşturacak savcı aranıyor"

Dört buçuk yıldır süren Hrant Dink suikasti davası aslında hala başlamadı. 3 tetikçiye sınırılı tutulan davada, 'öldür' emrini verenler hâlâ yargılanmadı. Davanın önündeki engelleri Dink ailesi avukatı Fethiye Çetin'e sorduk:

Herkes bu davanın sonuçlanmasını istiyor ama dava sürekli tıkanıyor. Neden?

Fethiye Çetin: Davanın nerelerde tıkanmışa bakmak lazım. Birinci tıkanma noktası, kolluk. Yani delilleri toplayıp savcıya getirecek olan kollukta çok önemli tıkanmalar ve eksiklikler var. Ve hatta kasit denebilecek ihmaller var.

Ne gibi?

Fethiye Çetin: Mesela Hrant Dink cinayetine ilişkin deliller İstanbul Emniyeti'nde yok edildi. Akbank kamerası görüntüleri yok edildi. İkinci, Oğün Samast'ın cinayetten önce gittiği ve bir takım kişilerle iletişime geçtiği internet kafeler ya hiç araştırılmadı ya da buradan elde edilen bilgiler dosyaya yansıtılmadı. Geriye dönük olarak Oğün Samast'ın, Erhan Tuncel'in internet iletişim bilgileri yok edildi. Erhan Tuncel bunu duruşmada çok açık söyledi. Dedi ki, 'emniyette e-mail adresleri de verdim ve geriye dönük olarak hepsi dönemin Terörle Mücadele Şube Müdürü Selim Kutkan tarafından incelendi', dedi. Fakat bunların hiçbirisi dosyada yok. Ve biz çok uzun süre

Erhan Tuncel'in bu iletişim bilgilerinin elde edilmesi için uğraştık. Hatta bu e-mail adreslerinin alındığı hosting firmaları yurt dışında olduğu için konsolosluklara bile yazılar yazdırdık ve asla olumlu bir sonuç elde edemedik. Oysa emniyette bunların hepsi incelenmiş. Fakat bunlar dosyaya konmamış. Nerede bunlar? Ayrıca Erhan Tuncel'in emniyette ilk dönemde ifadesi yok, tespit tutanakları var. Erhan Tuncel son duruşmada aynen şunu söyledi, 'beni ifade vermem için Terörle Mücadele Şube Müdürü Selim Kutkan ile İstihbarat Şube Müdürü Ahmet İlhan Güler ikna etti'. Düşünebiliyor musunuz? Delilleri toplamakla, şüphelilerin sorgularını yapmakla görevli kolluk, şüphelileri ifade vermemeleri için ikna ediyor. CMK 8/2 uyarınca bu kişiler derhal ana davayla bağlantılı suçları nedeniyle sanık olarak yargılanmalıdır. O kadar çok buna benzer örnek var ki bu delillerin yok edildiği çok açık. Örneğin, sanıkların telefon görüşmeleri, mesaj bilgileri de yok edildi.

Diğer tıkanma noktaları neler?

Fethiye Çetin: İkinci, yargıda tıkanıyor. Örneğin davanın esasına etkili kimi taleplerimiz sürekli reddedildi.

Üçüncüsü, bürokrasinin bu konuda ısrarlı bir direnci var. Kimi kurumlar pek çok konuda doğru dürüst cevap dahi vermiyorlar. Örneğin yukarıda verdiğim örnek de olduğu gibi, 'kayıt bulunamadı' gibi insanın zekasıyla alay eden cevaplar verilebiliyor. Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'ndan, İstihbarat Daire Başkanlığı'ndan MİT'den gelen cevaplar genel olarak bu şekilde. Bu ülkede, geçmiş örneklerinde olduğu gibi, devlete değen, devleti ilgilendiren, devletin taraf olduğu bir takım yargılamalarda bütün bu kurumların ve yargısal makamların böyle bir-

birleriyle uyumlu bir tavır var. Yani bu dava herhangi bir cinayet davası olsaydı eminim konuştuğumuz pek çok şey araştırılacaktı, bunların üzerine gidilecekti ve sonuç alınabilecekti. Ama bu davada, yargılamanın temel ilkeleri ihlal edilme pahasına bunların hiçbirini araştırılmadı. Araştırılmayan ya da karşılanmayan tüm sorular ve işaretlerin bizi devletin derinliğine götürmesi, orayı işaret etmesi bu tıkanıklıkların temel sebebi ni oluşturuyor.

Sanki daha başlangıçta bu davanın sınırı çizilmiş ve denmiş ki, 'bu dava şöyle bir iddianame ile ve şu kişileri kapsayacak şekilde yürütülecek, Trabzon'da bunlar şu mahkemede yargılanacak, bu sınırın dışına çıkmayacak'. Yani davanın dördüncü yılı sonrasında görüntüleri tekrar izlerken Osman Hayal'i ben mi tespit edecektim, yoksa bu davanın savcısının, kolluğun işi midir? Üstelik, bu kişilerin kimliklerinin tespit edilmesini defalarca talep etmemize rağmen.

Tüm bu anlattıklarınızdan yola çıkarak, Hrant'ın öldürülmesinin devlet tarafından planlandığını söyleyebilir miyiz?

Fethiye Çetin: Biraz önce bahsettiğim o zihniyet ve gelenek, vatandaşların bir bölümünü hep düşman olarak, iç tehdit olarak gördü ve bunun üzerinden bir takım politikalar geliştirdi. MGK siyaset belgesinin aslında bu ülkenin gizli anayasası olduğunu hepimiz yıllardır biliyoruz. Ve o MGK siyaset belgesi çoğu bakanın bile bilmediği, görmediği bir belgedir. Ama son yıllarda yakalanan tüm çete üyelerinde bu belge çıktı. Yani bizim bilmediğimiz, bakanların bilmediği siyaset belgesi bir takım çetelerin elinde. Bunların bir kısmı şimdi Ergenekon davasında yargılanıyorlar. MGK siyaset belgesinde her dönem için iç tehdit tanımlaması yapılır. Bir takım gruplar iç tehdit (iç düşman) olarak tanımlanırlar ve buna yönelik bir mücadele planı geliştirilir. Bir zaman bu iç tehdit komünizmdi. Ve o yüzden komünizme karşı mücadelede gerek psikolojik mücadele yöntemleri, gerek medyayı bir propaganda aracı olarak kullanmak, gerek bu mücadelede paramiliter güçleri devreye sokmak ve bir çok insanın hayatına kıymak gibi işler yapıldı. 1 Mayıs 1977 katliamı, Maraş katliamı, Çorum katliamı yapıldı

ve bunların faileri bulunamadı. Sonradan bu iç tehdit, Kürtler oldu, Müslümanlar oldu ama azınlıklar her dönemde iç tehdit olarak bu belgede yer aldı. O yüzden zaten memleketinde azınlık kalmadı. 2002 yılından itibaren bu iç tehdide azınlıklar yanında bir de misyonerler eklendi. Ortada yok edecek fazla azınlık da kalmayınca yeni ve dışarıdan kaynaklanan bir korku odağı yaratmaları gerekiyordu, bu odak azınlıkların yanı sıra misyonerler oldu. O dönemde medyada inanılmaz ölçüde misyoner faaliyetleri işlenmeye ve misyonerler iblisleştirilmeye başlandı. Halbuki yine MGK belgelerinden öğrendiğimiz kadanyla ülkede topu topu 50 misyoner varmış. Tabi misyonerlerin içine azınlıklar da sokuluyordu. Hrant'ın yargılandığı duruşmalara gelip, 'misyoner çocuğu Hrant'ı pankartı açtılar. Şimdi siz vatandaşlarınızı düşman olarak tanımlarsanız, savaş mantığı açısından baktığınızda, düşmana karşı ne yapılır? Mücadele edilir. Dolayısıyla siz Hrant Dink'i ya da başka birini öldürdüğünüzde aslında düşmana karşı ülkenizi savunuyorsunuz. Ülkenizi savunduğunuz için orada hukuk dışına çıkılıyor ve siz korunuyorsunuz. Algi bu. Emekli general Atilla Kiyat '90'larda faili meçhuller devlet politikası'ydı', dedi. Ben o günden bu yana Atilla Kiyat'ı hiçbir yerde görmedim.

Ergenekon ve Balyoz davalarında, Kafes eylem planında, Hrant Dink ve buna benzer cinayetlerin darbe ortamı hazırlamak için planlandığını görüyoruz. Bu bağlantının kurulması yönünde çabalarınız oldu mu?

Fethiye Çetin: Balyoz darbe planı, soruşturmanın gizliliğine rağmen medyada haber olarak yer aldığı ilk isim bu konuda gazetelerde çıkan haber kupürlerini alıp savcıya gitmek oldu. O planda bir takım aydın ve yazarların isimleri geçiyordu. Hrant'ın adı da onların arasında yer alıyordu. Aynı şekilde Kafes eylem planı ortaya çıktığında da savcıya bunları ilettim Ama savcılar soruşturmaları bu yönde derinleştirmiyorlar. Biz basında ne çıksa çıksın alıp savcılara götürüyoruz, çünkü bunları alıp soruşturması gereken savcılar. Hatta aslında bunları toplamak da savcıların görevi. Ortada o kadar çok delil var ki, sadece bunu soruşturacak savcı ve kolluk görevlileri aranıyor.

Röportaj. Arife Köse

ALTUŞ 29 TEMMUZ 2011

ÖZGÜRLÜK: EKMEK

2. sayı çıktı!

Kürt sonunda demokratik çözüm, demokratik anayasa için Aşağıdan mücadeleyi örgütleyelim

1 2 Haziran seçimlerinden sonra ortaya çıkan siyasi tablo, 12 Eylül düzeninin ne denli çürümüş olduğunu, burjuva partilerinin emekçi sınıfların istediği demokrasi ve özgürlük taleplerinden ne denli uzak olduğunu gösteriyor. Kürt sorununun demokratik çözümü ve yeni anayasa da ezilenlerin taleplerinin yer alması için meclisi zorlayacak kitlesel mücadeleler bu süreçte belirleyicidir.

Kürtler kendi kaderlerini tayin ediyor

Gazetemiz yayına hazırlandığı sırada BDP milletvekillerinin meclis boykotu sürüyordu. BDP meclis grubunu Diyarbakır'da topluyor ve demokratik özerk Kürdistan'ın meclisini yaratacaklarını ilan ediyor. Milyonlarca Kürt, siyasi temsilcileri Hatip Dicle ve KCK tutuklusunu beş vekile kapatılan meclis kapılarını açmak istiyor.

Ezen ulusun sosyalistlerinin görevi ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını savunmaktır. Demokratik özerk Kürdistan'ı destekliyoruz. Kürt halkı artık özgür olmalıdır ve bu özgürlüğün statüsü yeni anayasaya yazılmalıdır.

Devrimci sosyalistlerin bu süreçteki görevi Batı'da özgürlüğün ve barışın sesini yükseltmektir. Türkiye işçi sınıfı saflarındaki şovenist fikirlerle mücadeledir. AKP tarafından yayılan "Silivri ve Kandil işbirliği" yalanını emekçi sınıflara teşhir etmektir.

Sayın Öcalan ve tutuklu Kürt siyasetçileri derhal serbest bırakılmalıdır. Devlet, PKK ile anlaşmalıdır.

Yeni anayasa için mücadele

Halkın çoğunluğu demokratik ve özgürlükçü anayasa istiyor. Bir çok farklı platform ve oluşum yıllardır yeni anayasa için mücadele ediyor. Özgürlükçü bir anayasa isteyenleri bir araya getirmek, seslerini sokakta kitlesel mücadelelerle yükseltmelerine yardımcı olmak devrimci sosyalistlerin görevidir.

Anayasanın değiştirilemez hiçbir maddesi yoktur. Yeni anayasa kemalizmden ve şovenizmden arındırılmalı, ilk üç maddesi başta olmak üzere baştan aşağı değiştirilmelidir. Bu talepleri kazanabilecek bir süreçten geçiyoruz.

1 Mayıs 2011 - DSİP korteji Taksim'e çıkarken.

'Askeri vesayet bitti' mi demiştiniz?

'Askeri vesayet bitti' düşüncesi vesayete karşı mücadele etmeyenler arasında hayli popüler. Balyoz darbe girişimine katılan, aralarında orgeneralinde bulunduğu, onlarca cunta üyesinin hapisanede olması buna kanıt olarak gösteriliyor.

Askeri vesayet ise direniyor. Türk büyük sermayesi adına dört darbe yapan, anayasalar yazan, siyaseti ve toplumu durmadan biçimlendiren "devletin asıl sahiplerinin" siyasi yenilgiyi kabullenmesini bekleyenler hayal kuruyor.

CHP, Ergenekon çetesi üyelerini meclise taşımak için direniyor. Solcu olduğu iddia edilen CHP, Türk sağının cisimleşmiş hali darbeci Süleyman Demirel tarafından yönlendiriliyor. Amaçları sadece iki darbeciyi (ve tabi ki kenarda sessizce bekleyen MHP'li orgeneral Engin Alan'ı) meclise taşımak değil. Askeri vesayetin temsilcileri Ergenekon çetesi şorşturmalara son vermek, tutuklu darbecileri kurtarmanın peşinde.

Öte yandan Kürdistan'da askeri

operasyonlar tırmandırılıyor. PKK'nın eylemsizlik kararına rağmen ordu gerillaların üzerine gidiyor. Genelkurmay milliyetçiliği kışkırtmak için yine basın açıklamaları yapıyor.

Askeri vesayet yaşıyor ve direniyor. Eğer bu direniş başarılı olursa hem Kürt sorununun çözümü engellenecek ve kanlı bir savaş başlayacak, hem de demokratik bir anayasa hayal olacak.

Askeri vesayeti tüm kurumlarıyla birlikte tarihin mezarına gömelim!

Yaz boyunca DSİP İstanbul İlçe örgütleri her Perşembe saat 19.00'dünyanın ve Türkiye'nin sorunları, mücadelesinin güncel görevlerini tartışıyoruz, siz de davetlisiniz....

Beyoğlu İlçe Örgütü:

İstiklal Caddesi, Bekar Sokak, Sanhan, No: 16/3

Ümraniye İlçe Örgütü açıldı!

Adres: Alemdağ Caddesi, Çakıroğlu İşhanı A Blok, No: 202, D: 113
Kadıköy İlçe Örgütü yeni bürosuna taşındı!

Adres: Osmanağa Mahallesi, Serasker Caddesi, Rıza Paşa Çıkmaşı, No:10 Kat:3 D:6, Bahariye

DSİP İzmir İl Örgütü:

İzmir: Kıbrıs Şehitleri Caddesi, 1462 Sok. No: 20/1, St. Joseph Lisesi Sokağı, Alsancak

Ankara'da öğrenciler her Çarşamba saat 14.00'te, çalışanlar her Perşembe 19.00'da toplanıyor:
Çankaya İlçe Örgütü: Konur-1 Sokak, 14/13 Kızılay

Marksizm Sohbetleri

17 Temmuz Pazar, Saat 14:00
Antonio Gramsci'nin Devrimci Mirası
Konuşmacı: Can İrmak Özınanır

24 Temmuz Pazar, Saat 14:00
İttihat Terakki'den Kemalizme
Konuşmacılar: Atilla Dirim ve Selim Deringil

30 Temmuz Cumartesi, Saat 14:00
İklim değişikliğine karşı mücadele
Konuşmacı: Nuran Yüce

Herkesin katılımına açıktır...
İstiklal Caddesi, Bekar Sokak, Sanhan, No: 16/3 İstanbul

DSİP'e katılın, sosyalizme güç verin

- Darbelere, ergenekon çetesi karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,

- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan,
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallere karşıysan,

dsip.org.tr

Özgürlük istiyoruz

Bugüne kadar neler yaptık?

'Tüm ezilenlere özgürlük istiyoruz' talebiyle bir araya gelen yazarlar, akademisyenler, sanatçılar, aktivistler, insan hakları savunucuları ve sosyalistler 4 Kasım 2010'da bir imza kampanyası başlattı:

■ Başbakanın rektörlerle yaptığı görüşmeyi protesto ederken polisin şiddet uygulamasını protesto etmek için 8 Aralık'ta Ankara'da yürüyüş gerçekleştirdi.

■ Kürtçe'ye, başörtüsüne, Cem Evlerine özgürlük demek için 10 Aralık'ta basın toplantısı yaptı. Basın toplantısına, Osman Ergin, Doğan Tarkan, Hayko Bağdat, Necmiye Alpay, Eren Keskin, Zeynep Tanbay, Şanar Yurdutapan, Ferhat Kentel ve birçok destekçi katıldı.

■ İnisiyatifin öğrenci aktivistleri 11 Aralık günü "Üniversitelerde Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi" olarak sokağa çıktı ve "Bu ülkede öldürülme yaşı sıfır" diyerek Dolmabahçe'de bir öğrencinin çocuğunu düşürmesine neden olan polis şiddetini protesto etti. Polis dışarı, anadil, başörtüsü içeri diyen öğrenciler taleplerini dilendirdi.

■ İnisiyatiften öğrenciler, 18 Aralık günü Genelkurmay'ın bir gün önce sitesinden yayınladığı Kürt'lerin anadilde konuşma hakkına saldırıan muhtıra karşı "Kürtler Kürtçe konuşur!" diyerek, İstanbul'da Galatasaray Meydanı'nda, Ankara'da Yüksel Caddesi'nde bir araya geldi.

■ Üniversitelerde Özgürlük İstiyoruz İnisiyatifi, 25 Aralık'ta Ankara'da büyük bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdi. Öğrenciler, polis baskısına ve paralı eğitime karşı çıktı, anadilde eğitime ve başörtüsüne özgürlük taleplerini haykırdı.

■ ODTÜ'de polisin tekrarladığı polis şiddetini protesto etmek için 6 Ocak'ta Ankara'da sokağa çıktı. Polis şiddetine son diyen öğrenciler, devletin senelerdir süren baskısına karşı mücadele çağrısı yaptı.

■ Bursa'da, "Demokratik Anayasanın, Özgürlüklerin Önündeki Engeller ve Demokratik Özerklik" konulu bir panel düzenledi.

■ KCK davasından bir gün önce 12 Ocak günü İstanbul, Ankara ve İzmir'de sokağa çıktı, yüzlerce insan Kürt siyasetçilerinin serbest bırakılmasını talep etti.

■ 13 Ocak'ta, 15. kez mahkeme karşısına çıkan Kürt siyasetçilerinin davasını takip etmek için Özgürlük İnisiyatifi aktivistleri Amed'e gitti.

■ 5 Şubat'ta İstanbul İHD'de Kürtçe Öğreniyoruz etkinliği düzenledi. KCK mahkeme heyetinin katılmadığı kursa çok sayıda kişi katıldı.

Günümüzde televizyon reklamlarından tutun da siyasetçilere kadar kimsenin dilinden düşürmediği bir kelimedir 'özgürlük'. Hiç kimse 'ben özgürlük istemiyorum' ya da 'ben başkalarının özgür olmasını istemiyorum' demez, ancak yine herkesin kabul ettiği gibi üzerinde yaşadığımız dünya herkesin özgür olduğu bir dünya değil.

Sosyalistler için ise özgürlük, diğerlerinden farklı olarak, 'olsa ne kadar güzel olur' diye ifade edebileceğimiz bir tercih olmanın çok ötesinde olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Özgürlüğü olmayan bir sosyalizm olamaz. Aynı zamanda belirsiz bir tarihte bir gün herkesin yaşayacağı soyut bir hayal ya da nihai hedef değil, bugünden inşa edilmesi, kurulması, pratiğe geçirilmesi gereken bir süreçtir. Üstelik, tepeden inme diğer devrimci akımların önerdiği gibi bu süreç sadece bu sistemin alaşağı edilmesiyle sona ermez.

Marks, Komünist Manifesto'da yeni toplumu tarif ederken, "Sınıfları ve uzlaşmaz sınıf çelişkileriyle birlikte eski burjuva toplumunun yerini, tek tek kişilerin özgür gelişiminin herkesin özgür gelişiminin koşulu olduğu bir birlik olacaktır", der. Yani birilerinin -bir parti, devlet, ordu- birilerine bahsettiği bir özgürlükten değil, toplumsal, kolektif, bireyin içinde yaşadığı toplum ile etkileşim içinde olarak özgürleştiği, tek tek kişilerin özgür gelişiminin herkesin

özgür gelişiminin koşulu olduğu bir özgürlük anlayışından bahseder.

Eğer sosyalizmin 'işçi sınıfının kendi eseri olduğunu' düşünüyorsak, yani bu sistemi alaşağı edecek olanın ezilenlerin aşağıdan mücadelesi olduğuna inanıyorsak böylesi bir özgürlük anlayışını bugünden hayata geçirmek için mücadele etmek sosyalistlerin önde gelen görevlerinden birisidir. Çünkü özgürlük mücadelesi, soyut bir hedef değil, somut koşullardan yola çıkarak tanımlanan, talepleri olan bir mücadeledir ve kapitalizme karşı mücadelenin 'yan unsuru' değil olmazsa olmazlarından birisidir.

Egemen fikirler egemen sınıfın fikirleridir

Tabii ki tarih Marks'ın da ifade ettiği gibi sınıf savaşımı tarihidir. Dolayısıyla günümüzde belirleyici olan burjuvazi ve proletarya arasındaki mücadeledir. Ve bu mücadelede bizi sözünü ettiğimiz özgürlük anlayışının egemen olduğu bir topluma taşıma yeteneğine sahip olan güç işçi sınıfının mücadelesidir, çünkü işçi sınıfı üretim ilişkilerindeki konumu itibarıyla bu sistemi kalbinden vurma yeteneğine sahip olan tek güçtür. Ancak burjuvazi ve proletarya arasındaki bu mücadelede egemen sınıf kendi varlığının ezeli ve ebedi ve zorunlu olduğunu topluma sadece zor kullanarak değil, aynı zamanda ikna ederek kabul ettirir.

Marks bunu çok güzel bir şekilde 'egemen fikirler egemen sınıfın fikirleridir' cümlesiyle ifade eder. Egemen sınıf bu fikirleri ile hem içinde yaşadığımız sisteme bizi yeniden ikna eder hem de bu fikirlerle kendisine karşı mücadele edebilecek olanları milliyetler, inançlar, cinsiyetler ve cinsel yönelimler temelinde bölerek onların kazanma yeteneğini zayıflatmaya çalışır. Türk-Kürt, Alevi-Sünni, kadın-erkek, başörtüsü takan ve takmayan gibi ayrımlar aslında çıkarları bir ve ortak olan kesimleri sürekli karşı karşıya getirir.

Dolayısıyla sosyalistler sadece 'ekmek peynir' mücadelesiyle değil, toplumun tüm ezilenlerin mücadelesini ve özgürlük talebini kendi mücadelesi ve talebi olarak görür ve bu mücadelelerin kazanması için onlarla birlikte davranır. Çünkü her bir ezilen kesimin kendi taleplerinden yola çıkarak verdiği mücadele hem mücadele edenleri değiştirir, onların kafalarındaki egemen fikirleri kırar hem de bütün ezilenleri bu mücadelede birleştirir.

Dolayısıyla her tür özgürlük talebi emek eksenli mücadele ile doğrudan bağlantılıdır.

Her kazanılan özgürlük talebi 'ekmek peynir' mücadelesi de dahil olmak üzere başka mücadelelerin kazanmasının önünü açar, ezilenlerin kendine olan güvenini kazanmasını ve bir sonraki mücadeleye daha güçlü atılmasını sağlar.

Tunus ve Mısır devrimleriyle patlayan isyan dalgası Ortadoğu'da özgürlük seslerini yükseltiyor. Ayaklanma neredeyse orada "Özgürlük istiyoruz" sloganı var. Türkiye ve Kürdistan devrimci dalganın tam ortasındadır; Özgürlük için vereceğimiz mücadeleler, işçi sınıfının örgütlenmesinin ve harekete geçmesinin önünü açacaktır.

Yiyoruz!

- Kürt ulusal kimliği tanınsın!
- Anadilin önündeki engeller kaldırılsın, Anadilde eğitim özgürlüğü!
- Sınırsız örgütlenme, eylem, düşünce ve ifade özgürlüğü!
- Kadınlara özgürlük!
- Eşcinsellere özgürlük!
- Azınlıklara özgürlük!
- Siyasi partiler ve seçim yasaları değiştirilsin!
- Abdullah Öcalan ve tutuklu Kürt siyasetçiler serbest bırakılsın!
- Demokratik özerklik tanınsın!

Sosyalizm ve özgürlük

Bugün ise Türkiye'de özgürlük mücadelesinin somutlandığı birkaç alan var. Bunların başında Kürt özgürlük hareketi ve bu hareketin talepleri geliyor. Kürtlerin verdiği özgürlük mücadelesi, bu toplumdaki milliyetçi fikirlerin kırılmasında çok önemli bir rol oynadı. Kürt kelimesinin aslında 'kart kurt' sesinden geldiğinin anlatıldığı günlerden bugün demokratik özerkliğin tartışıldığı, ana dilde eğitim talebinin somut bir gerçeklik olarak önümüzde durduğu günlere geldik. Kürtüne kadar asil olarak Kürtlerin verdiği özgürlük mücadelesi sayesinde bugüne gelmiş olan bu alanda anadilde eğitim hakkının kazanılması, demokratik özerklik hakkının kazanılması sadece Kürtlerin daha da özgürleşmesini sağlamayacak. Marks'ın da ifade ettiği gibi, 'bir başka ulusu ezen bir ulus özgür olamaz'. Kürtlerin özgürlüğü demek hepimizin özgürlüğü demektir. Dolayısıyla Hatip Dicle'nin milletvekilliği hakkının gaspedilmesine karşı mücadele edenler bundan sonra da Kürt halkının ve özgürlük isteyen başka kesimlerin talepleri etrafında demokrasi ve özgürlük mücadelesi vermeye devam etmelidir.

Örneğin Ermeni sorunu olarak adlandırılan sorun etrafında verilen mücadele aslında sadece Ermenilerin özgürlük sorunu değil, yıllardır bu topraklarda yaşayan ve kendi tarifine uymayan herkesi baskı altında tutan Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşu ideolojisine vurulan en büyük darbe

olması noktasında hepimizin özgürlük sorunudur. Soykırımı tanımak zorunda kalan bir devlet artık kendi topraklarında yaşayan ve kendisini Türk olarak tanımlamayan hiç kimseye yıllardır Ermenilere ve başka azınlıklara yaptığını yapamayacaktır.

Örneğin farklı cinsel yönelimlerin ve kadınların, sahip oldukları kimliklerinden dolayı verdikleri mücadele ve bu mücadeleye sahip çıkmak toplumda iliklerimize kadar işlemiş olan, ta çocukluğumuzdan itibaren beynimize kazınan ve her alanda karşımıza çıkan cinsiyetçi fikirlere büyük darbe vuruyor.

Bu özgürlük alanlarını genişletmek, örnekleri çoğaltmak mümkündür. Alevilerin ve her türlü inancın özgürlük talebi, zorunlu din derslerine karşı çıkmak, başörtüsü mücadelesine koşulsuz destek olmak, her türlü örgütlenme ve düşünce özgürlüğü mücadelesi eşit derecede çok önemlidir. 12 Eylül'ün askeri vesayetinden tamamen kurtulmuş, demokratik ve özgürlükçü bir anayasanın yapılması için, demokrasi ve özgürlük isteyen herkesle birlikte mücadele etmek çok önemlidir. Sosyalistlerin görevi ise sadece bu mücadelelere destek olmak değil, tüm bu alanlardaki mücadeleleri kendi mücadelesi olarak görmek ve kazanmaları ve birleşmeleri için mücadele etmektir. Çünkü Lenin'in dediği gibi, sosyalistler sadece işçi sınıfının yine çok önemli olan günlük mücadelesinin değil, 'tüm ezilenlerin kürsüsü'dür.

Yeni dönemde Türkiye'de enternasyonalist sosyalistler, Kürt örgütleriyle omuz omuza mücadele etmeli.

Blok, parti ve Kürt sorunu

PKK lideri Abdullah Öcalan, seçimlerden önce BDP ile ittifak kuran sol partilerin, bu ittifakı sadece bir seçim birliği olarak görmemesinin önemli olduğunu vurgulamıştı. Blok'un İstanbul'daki kuruluş basın toplantısında Selahattin Demirtaş da, sadece bir seçim ittifakının peşinde olmadıklarını, bir mücadele birliğinin, seçimden sonra da sürecek bir inisiyatifin önemli olduğunu ifade etmişti. Seçimlerden hemen sonra, Blok oylarının çarpıcı siyasi etkisiyle Blok Partisi fikri daha da güçlenerek gündeme geldi.

'Blok Partisi hangi ihtiyaca yanıt olacak' sorusuna verilecek yanıt, hangi politik sorunu odağına almak üzere şekilleneceği konusunda net olmayı gerektiriyor. Bu, her şeyden önce, Kürt halkının, ulusal varlığının tanınması için yıllardır mücadele eden kesimlerinin talebidir. Bu nedenle, Blok Partisi fikri, bu çatıya katılacak olan örgütlerin politik ve örgütsel varlıklarına son verilmesi önerisiyle birlikte gündeme gelmediği sürece, Kürt halkının mücadelesini desteklemeyi, politik faaliyetinin en önemli odaklarından birisi olarak gören sosyalistler açısından desteklenmesi gereken bir çağrıdır.

Zira, koşulsuz bir biçimde desteklediğimiz Kürt halkının özgürlük mücadelesi, artık yepyeni bir evreye girdi. Bu evrenin üç yeni işareti var: 1. Abdullah Öcalan'ın Kürt hareketlerini birleştiren bir politik lider olarak devlet tarafından müzakere yürütülen lider olması ve b liderliğin tümüyle belirgin hale gelmesi, 2. Seçimlerden önce bir Kürdistan Bloku'nun halihazırda kurulmuş olması, 3. Seçimlerin de gösterdiği gibi, Kürt halkının, son büyük mücadeleye, kazanmak için alması gereken en tehlikeli viraja girmeye

her düzeyde hazır hale gelmesi.

Bu koşullar, Blok Partisi fikrini daha önce başlatılan Çatı Partisi fikrinden daha farklı bir öneri haline getiriyor. Bu yüzden şu soruyu sormak her zamankinden çok daha önemli ve yaşamsal: Batı'da, Kürt halkının özgürlük taleplerine yanıt vermek, Kürt olmayan yoksulların, emekçilerin, aktivistlerin arasında barış duygusunun güçlenmesi, "Şimdi barış zamanıdır" politikası etrafında kitlel bir hareket örgütlenmesi için, Blok Partisi siyasal bir platform olarak işlevsel olabilir mi? Evet! Olabilir! Seçim süreci, Batı'da, Blok adaylarının Türk sol hareketlerinden aldığı desteğin cılızlığının yanı sıra, toplumsal değişim ve barış isteyenleri heyecanlandırdığını da gösterdi.

Blok Partisi, Kürt halkıyla Batı'da yaşayan emekçilerin arasına kurula- cak tek mücadele köprüsü olamaz ama önemli bir girişim olabilir.

12 Eylül referandumunda batıda "Yetmez ama evet" diyen kitlelerin harekete geçmesinin, siyasal süreçlere ağırlığını koymasının, "yetmez" diyerek yanında tutum aldığı Kürt halkının barış haykırışına sesini katmasının, bu hareketin örgütlü işçi sınıfının derinlerinde "Savaşa son! Kürt halkına özgürlük!" siyasetinin şekillenmesi açısından belirleyici bir önemi var.

Bir yandan bu hareketin kitlel partisi olmak için her gün verilecek mücadeleler sürdürülürken, aynı anda barış köprülerini inşa etmekte önemli bir araç olacağı çok açık olan Blok Partisi'nin güçlenmesi için çalışmak, birbirine çelişkili değil, birbirini destekleyen, yan yana işleyecek siyasal ve örgütsel süreçler olarak görülmelidir.

1956 Macaristan devrimi sırasında işgalci Kızıl Ordu tarafından dikilen Stalin heykelleri halk tarafından yıkıldı ve üzerine W.C. yazıldı.

Stalin'in ulusal sosyalizmi

Sosyalizmin zaferinin ancak dünya devrimiyle mümkün olabileceğini gördüğü marksizmin abecesi'dir.

1) Kapitalizmi aşacak bir toplum-

sal düzen ancak dünya çapında inşa edilebilir; Çünkü kapitalizm küresel bir sistemdir, her bir ülke piyasa aracılığıyla tek bir dünya ekonomisine bağlanmıştır.

2) Sınıfsız toplum, devletin sönmülmesi ve özgürlük için gereken bolluk, tek bir ülkenin sınırları içinde üretimin örgütlenmesiyle yaratılamaz. Hem devrimlerin zaferi hem de sosyalist toplumun inşası için işçilerin dünya ölçeğinde birlikte çalışması ve örgütlenmesi gereklidir.

Bu iki gerçek enternasyonalizmi, yani uluslararası işçi hareketinin dünya devrimi için birlikte mücadelesini zorunlu kılar.

Stalin 1924'te sosyalizmin tek bir

ülkede, milyonlarca köylünün ortasında işçi sınıfının azınlıkta olduğu Rusya'da inşa edilebileceğini, bunun için diğer ülkelerdeki devrimlere gerek olmadığını savunmaya başladı.

O yıl devrim tek bir ülkeye sıkışıp kalmış, Lenin'in 'Rusya'daki iktidarı feda ederiz' dediği Alman Devrimi 1919 ve 1923'te iki kez yenilmişti. Stalin ve temsilcisi olduğu Rus bürokrasisine göre dünya devrimi dalgası bitmişti.

Devrim süreci

Stalin'in saptaması tarihsel olarak bütünüyle yanlış. İki Alman Devrimi yenilse de 1917 Ekim Devrimi'nin başlattığı devrimci dalga 1936 yılına kadar sürdü. 1926'da İngiltere'yi sosyal devrimin eşiğine yaklaştıran genel grev, 1927'de Çin'de Sovyetlerin kurulması, 1936'da Fransa'daki devrimci işçi hareketi ve İspanya devrimci reaksiyonunun sürdürdüğü açık göstergeleriydi.

Stalin ve bürokrasinin derdi başkaydı. Rusya'da işçi sınıfı devrimi yaptıktan sonra iç savaşta imha olmuş, konseyler

ve komiteler toplumsal temellerini yitirmiş, Bolşevik Partisi ile devlet iç içe geçmişti. İktidar işçilerde değil artık Kızıl Ordu'nun ve gizli polis örgütünün gücünü elinde tutan parti yönetimindeydi.

Bürokratik egemen sınıfın amacı Rusya'da ulus-devleti güçlendirmek, Batı emperyalizmi ile ekonomik ve askeri düzeyde rekabet edebilecek bir hale getirmekti. Bu ise ancak Rus işçi sınıfının emek sömürüsüne maruz bırakılması ve toplumsal düzeni bozacak her girişimin şiddetle bastırılmasıyla mümkündü.

Komünist Enternasyonal'inn kullanılması

Tek ülkede sosyalizmin mümkün olduğu fikri ile Rusya'da bürokratik devlet kapitalizminin inşası meşrulaştırıldı.

Stalin'in ulusal sosyalizmi 3. Enternasyonal aracılığıyla dünya komünist hareketinin devrim teorisinin merkezine konuldu. 1928'de toplanan 3. Enternasyonal'de şu yaklaşım hakim

olacaktı:

"Sovyetler Birliği proletaryanın gerçek anavatanı, kazanımlarının en kuvvetli dayanağı ve dünya çapındaki kurtuluşunun ana faktörüdür. Bu, uluslar arası proletaryayı Sovyetler Birliği'nde sosyalist inşanın başarısını iletirmek ve her yolla kapitalist güçlerin saldırılarına karşı savunmakla yükümlendirir."

Stalinizm, dünya komünistlerine kendi burjuvalarına karşı devrim yapmayı değil SSCB'yi savunmayı öneriyordu. Bu fikir dünya komünist hareketi tarafından benimsendi.

Marksizmin temel fikri olan enternasyonalizm reddedildi. 1935'te son kez toplanan 3. Enternasyonal'in kapısına kilit vuruldu; Dünya devrimi gerekli değilse, dünya devrimci partisine de gerek yoktu.

Tek ülkede sosyalizmin mümkün fikri gerici bir ütopyadır. Sosyalizmin zaferi bir dünya devriminden geçiyor.

Tek ülkede sosyalizm fikri Rus egemen sınıfının fikridir. Sosyalist bir dünya kurmak isteyenlere yol gösteremez.

Dünya devrimi hayal mi?

Stalinistler, biz troçkistlere genellikle şu yanıtı verir: 'Farklı ülkelerde, farklı koşullarda yaşayan işçilerin aynı anda devrim yapmasını istiyorsunuz, bu hayaldir, çünkü kapitalizmi eşitsiz gelişen bir sistemdir, aynı anda devrim olmaz.'

Devrim bir an değil bir süreçtir. İşçi sınıfı tek bir ülkede devrim yapabilir, iktidarı da alabilir, ancak sosyalizmin zaferi için devrimin süreklileşmesi, dünyaya yayılması gerekir.

Tek ülkede sosyalizmin zaferi imkansızdır derken, aynı anda aynı saatte gerçekleşecek bir devrimden bahsetmiyoruz. Önce Tunus ardından Mısır devrimlerinin ard arda gelişmeleri ve bugün Ortadoğu'yu saran devrim dalgası sürecin nasıl işleyeceğini gösteriyor. 1917 Ekim Devrimi'nin ardından gelişen devrimci dalga da aynı yolu izlemişti.

"Tek ülkede sosyalizmin" trajik sonuçları

"Tek ülkede sosyalizm" adı altında Rusya'da uygulanan politikalar trajik sonuçlara yol açtı. 1928'de kabul edilen 1. Beş Yıllık Ekonomik Plan ile köylülerin topraklarına el konuldu. Direnen yüzbinlerce kişi katledildi. Köylüler zorla mülksüzleştirilirken, işçi sınıfı vahşi sömürüye tabi tutuldu. İşçi komiteleri fabrika müdürlerinin icra organı haline getirilirken, iş geçi kalanlar "sabotajcı" olarak suçlanıp ağır cezalar aldı. Grev yapmaya kalkanlar ise idam edildi. Stalin, 1931'de Batı'yı "10 yılda yakalamaktan" söz ediyordu. Batı kapitalizmin 200 yıllık sermaye birikimi, 10 yılda ağır diktatörlük koşullarında gerçekleştirildi. 2. Dünya Savaşı'ndan dünyanın bir emperyalist dev olarak çıkan SSCB egemen sınıfının çıkarları için milyonlarca insan ölmüştü.

Lenin ve tek ülkede sosyalizm

Stalinistler, 'tek ülkede sosyalizm'in mümkün olduğunu Lenin'e dayandırmaya çalışır. Lenin'den yaptıkları bağlamından koparılmış bu alıntılarla Stalin'in Lenin'in sürdürücüsü olduğunu iddia eder.

Oysa Lenin yaşamının bir çok döneminde 'tek ülkede sosyalizm'in imkansız olduğunu, Rus Devrimi'nin Avrupa Devrimi'nin bir parçası olabileceğini, aksi takdirde yalnız kalarak mutlaka yenileceğini dile getirmişti.

Rus devrimi bir başlangıç

Rusya'da 1905 Devrimi patlak verdiğinde Lenin, "Rus siyasal devrimini Avrupa'daki sosyalist devrimin başlangıcı yapacağız" değerlendirmesini yapmıştı.

1917 Şubat'ında işçiler Çarlık devletini devrimle yıktı. Bütün iktidarın Rusya'da işçi sınıfının doğrudan demokrasi organları olan Sovyetlerde olmasını savunan Lenin, 1917 Nisan'ında toplanan Bolşevik Partisi kongresinin açılış konuşmasını şu sözlerle bitirmişti:

"Devrimi başlatmanın büyük onuru Rus proletaryasına düştü. Fakat Rus proletaryası unutmamalı ki, onun hareketi ve devrimi sadece, örneğin Almanya'da her geçen gün ivme kazanmakta olan, bir dünya devrimci proletarya hareketinin parçasıdır. Görevlerimizi yalnızca bu açıdan tanımlayabiliriz."

25 Ekim 1917'de, işçiler sosyalist devrimle iktidara gelmişken, Lenin'in devrimin kalbi olan Petrograd Sovyeti'ne sunduğu 'Sovyet İktidarı'nın Görevleri' adlı rapor "Herşeyin üstesinden gelecek ve proletaryayı dünya devrimine götürecektik olan kitle örgütünün gücüne sahibiz. Şimdi Rusya'da bir proleter sosyalist devletin inşasına başlamalıyız. Yaşasın dünya sosyalist devrimi!" sözleriyle biter.

Mart 1918'de toplanan Rus Komünist Partisi-Bolşevik kongresine Lenin'in sunduğu rapor, sosyalizmin inşası ile ekonomik gelişme ve Rusya'da sosyalizmin nihai zaferi hakkındaki görüşlerini açıklar:

1917 Petrograd Sovyeti'nde bir toplantı. Rusya'da ulusal sosyalizmin inşasında bu karedeki gibi doğrudan demokrasi değil, Kızıl Ordulu, KGB'li, acımazsız bir dikta rejimi uygulandı.

"Avrupa'da sosyalist devrimin ön-gerekliklikleri üzerine dikkatlice düşünmüş olan herkes, Avrupa'da başlangıcın ölçülemez derecede zor olacağı konusunda açık olmalı, halbuki bizde ise başlangıç ölçülemeyecek kadar kolay oldu; fakat, devrimi devam ettirmek için orada olduğundan daha zor olacak. Bu nesnel durumu yaşamak, tarihin yaptığı olağanüstü keskin ve zor dönüş tarafından bizlere dayatıldı... Tarih bizi olağanüstü zor bir konuma soktu; benzeri görülmemiş zorluktaki bir örgütlenme işinin ortasında bir dizi acı yenilgiler yaşayacağız. Dünya-tarihsel bakış açısından ele alındığında, eğer diğer ülkelerdeki devrimci hareketler olmazsa, eğer yalnız kalırsak devrimimizin nihai zaferinin şansının olmadığına hiç şüphe yoktur... Tekrar ediyorum, bütün bu zorluklardan kur-

tuluşumuz bütün- Avrupa devrimindedir... mutlak doğru odur ki, bir Alman devrimi gelmezse hakkımızdaki hüküm verilmiş demektir... Eğer Alman devrimi gelmezse, her halükarda, akla gelebilecek bütün koşullar altında hükmümüz verilmiştir."

Alman devriminin yenilgisine rağmen

1919'da Alman Devrimi ayağa kalkmış, ancak yenilmiştir. Buna rağmen Lenin dünya devriminin gerekliliği fikrinden vazgeçmedi. 1920'de Moskova Sovyeti, Bolşevik Partisi Moskova Komitesi ve Moskova Şehri Sendika Konseyi toplantısında yine açıkça konuştu:

"Enternasyonal bir bakış açımız olduğu ve sosyalist devrim gibi bir davaya bir tek ülkede ulaşamayacağımızı

daima vurguladık."

Lenin'in en son makalelerinden biri olan ve 1922 Şubat'ında yazılan *Bir Yayıncıya Notlar*'da Lenin, Avrupa devriminin imdadına yetişmediği Rus devriminden beş yıl sonra tek bir ülkede sosyalizmin inşasının mümkün olmadığını anlatır:

"Fakat biz henüz sosyalist ekonominin temellerini inşa etmeyi bile bitiremedik ve çürüyen kapitalizmin düşman güçleri bizi hala burada alıkoymaktadır. Bunu açıklıkla değerlendirmeli ve samimiyetle kabullenmeliyiz; çünkü illüzyonlardan (ve baş dönmelerinden, özellikle yüksek mevkilerde) daha tehlikeli bir şey yoktur. Ve bu doğruyu kabul etmekte, en hafifinden bile olsa yeise kapılmaya meşru sebepler kazandırmaktan daha korkunç olan bir şey yoktur. Çünkü biz marksizmin elementer doğrusunu her zaman ileri sürdük ve tekrarladık - sosyalizmin zaferi için birkaç ileri ülkenin işçilerinin ortak çabası gerekir."

Lenin'in son mücadelesi

1924 yaşamını kaybeden Lenin'in son mücadelesi "yüksek mevkilere" gelip, Rusya'da ulusal bir sosyalizmi inşa etmeye çalışan bürokrasiye karşı gerçekleşti.

Rus Komünist Partisi liderliği Gürcistan Komünist Partisi liderliğinin "özerklik" talebine karşı savaş açar. 30 Aralık 1922'de, Ulusal Sorun Üzerine adlı makalesinde Lenin; Gürcistan'ı Olayı ile ilgili olarak Feliks Dzerjinski, Grigori Ordjonikidze ve Stalin'i eleştirerek Büyük Rus milliyetçiliği ile itham etmiştir: "Bu konuyla ilgili Stalin'in yönetsel olarak aceleciliği ve sosyal milliyetçiliğe olan meşhur sevdası yüzünden ölümcül bir hata işlenmiştir. Siyasette bu tür bağlılık genellikle en kötü sonuçlara yol açar."

Vasiyetname olarak adlandırılan notlarında Lenin, ulus-devleti inşa etmek için diriltiilen büyük Rus sovenizmini lanetlemiş ve Josef Stalin'in Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri görevinden alınmasını istemişti.

**ŞİRKETLERİ DEĞİL
GEZEĞENİ KURTAR**

Gaz emisyonunu kıs, istihdamı dönüştür!

İklim değişikliğini önlemek için fosil yakıtlardan vazgeçip, yenilenebilir enerjiyi (rüzgar, güneş, jeotermal vb...) kullanmak gerekiyor. Bu mevcut kapitalist endüstrinin baştan aşağı değişmesi, yeniden örgütlenmesi anlamına geliyor. Bu süreçten doğrudan etkilenecek kesimlerin başında gelen sanayi işçileri ne düşünüyor?

2009'da Almanya'da Uluslararası Metal İşçileri Federasyonu (IMF), Uluslararası Kimya Enerji Maden ve Genel İşçi Sendikaları Federasyonu (ICEM), Avrupa Metal İşçileri Federasyonu (EMF), Avrupa Maden Kimya ve Enerji İşçileri Federasyonu

(EMCEF) "Gaz Emisyonunu Kısımak, İstihdamı Dönüştürmek" konulu bir konferans düzenledi. Konferansta şu görüşler öne çıktı:

- Çevre krizi de tipki yaşadığımız küresel ekonomik kriz gibi küresel kapitalizmin bir başarısızlığıdır.
- İnsana yakışır istihdam ve temiz çevre el ele gider. Ya ikisini birlikte gerçekleştireceğiz ya da hiçbirini gerçekleştiremeyeceğiz.
- Gelişmekte olan ülkelerin gelişme olanağına sahip olması gerekiyor. Ne var ki bunun gelişmiş ülkelerin geçmiş olduğu ve çevre krizine yol açmış olan zahmetli yolları izleyerek gerçekleşmesi gerekmiyor. Uluslararası sermaye ve finans kurumları, dirilen korumacılık ve teknoloji transferi üzerindeki kısıtlamalar, eğer önlemeyecek olursak, yeni bir sömürgecilik çağı başlatabilir.
- Sendikalar özellikle sürdürülebilirliğin sosyal boyutu konusunda hükümetleri ve işverenleri hesap vermeye zorlamalıdır.

156 ülkeden 176 milyon işçiyi temsil

eden, Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC), 21-25 Haziran 2010 tarihleri arasında gerçekleştirdiği 2. Dünya Kongresi'nde kabul edilen "Ekonomik Krizden Küresel Adalete..." başlıklı strateji metninde iklim değişikliğine karşı çözüm önerisini dile getirdi:

"Sürdürülebilir Düşük Karbon

Geleceği: Küresel ekonominin yıkıcı iklim değişikliğini engelleyen bir eksen üzerine yerleştirilmesi, işlerin ve işçilerin her yerdeki refahı için ve üzerinde yaşadığımız gezegenin uzun vadeli geleceği için gereklidir. ITUC, işçilerin çıkarlarını koruyan ve insana yakışır işi teşvik eden söz konusu

sürdürülebilir gelecek için çabalamaya teşvik edilmektedir."

Küresel Eylem Grubu'nun "İş-İklim-Adalet" sloganı işçi sınıfının iki krize karşı tek bir çözümünü anlatıyor: Karbon emisyonlarını kısımlarını isteyeceği, yeni işler yaratılmasını ve işsizliğin yok edilmesini.

www.kureseylem.org

Kapitalizmde konut sorunu

1 870'lerde Almanya'da artan sanayi-ileşme ve kentleşme dolayısıyla artan işçi sınıfı nüfusu nedeniyle sanayi şehirlerinde konut sıkıntısı baş göstermişti. Engels, bu dönemde Alman Sosyal Demokrat İşçi Partisi'nin* merkezi organı olan Volksstaat için "Konut sorunu Üzerine" başlıklı 3 ayrı makale yazdı. Engels'in makalelerindeki temel düşünce, proletaryanın devrimci sınıf politikasının reformist politikalarla değiştirilemeyeceği üzerinedir. Makalelerde Proudhoncu* reformist Dr. A. Mühlberger ve burjuva sosyalisti olmakla itham ettiği Dr. Sax ile tartışır.

Engels'in Almanya'da yaşanan konut sorununu tahlili, sanayileşmekte olan hemen her yerde ve tabi Türkiye'de de yaşanan ortak sorunlara işaret ediyor: "Eski kültüre sahip bir ülkenin manüfaktür ve küçük üretimden büyük sanayiye, üstelik elverişli koşullarla çabuklaştırılmış böylesine hızla geçtiği bir dönem, aynı zamanda ileri düzeyde bir "konut darlığı" dönemidir. Bir yandan, kırsal işçi yığınlarını, birdenbire, sinai merkezlere dönen büyük kentler kendine çekmekte; öte yandan da, bu eski kentlerin yapı düzenlemeleri yeni büyük sanayi koşullarına ve buna tekabül eden trafiğe uymamakta; sokaklar genişletilmekte, yenileri açılmakta, kentlerin ortasından demiryolları geçirilmektedir. Tam işçilerin yığınlar halinde kentlere aktığı sırada, işçi meskenleri büyük ölçüde yıktırılmaktadır. İşçiler ve küçük tüccarlar ve müşterileri işçiden oluşan zanaatçılar için aniden ortaya çıkan konut darlığı buradan gelmiştir."

Engels, Manchester, Leeds, Bradford gibi en başından beri sanayi merkezleri olarak gelişen kentlerde konut sıkıntısının yaşanmadığını fakat sonradan ve hızla sanayileşen Londra, Paris, Berlin, Viyana'da ise kronik olarak varlığını sürdürmekte olduğunu anlatır. Fakat konut sorunun sadece işçi sınıfını değil diğer sınıfları da üstelik en önce de konut sahibi olmak isteyen küçük-burjuvaziyi de etkilediğini belirtir. Tam da bu küçük burjuva talepleridir ki konut sorunu o dönemde basında sıkça tartışılır ve Engels bu tartışmaya müdahil olma gereğini duyar.

Proudhoncu Dr. A. Mühlberger sosyal

AKP hükümeti TOKİ ile övünüyor. Türkiye kapitalizmi inşaat sektöründeki büyümeden gurur duysa da küresel finans krizi ABD'de binlerce işçinin ev taksitlerini ödeyememesi ile patlak vermişti.

demokrasinin birinci görevinin konut kiralarnın kaldırılması olduğunu ancak o gün gelene dek işçilerin kendi evlerini satın alabilecekleri bir tür düzenlemeyi savunur. Savunduğu sistem ev bedelinin uzun kiralara halinde ödendikten sonra işçinin o evin mülkiyetini üzerine

alabilmesidir.

Engels, bu küçük burjuva konut edindirme sisteminin zaten pek çok ülkede fiilen uygulanmakta olduğunu, ancak bunun Proudhoncu fikirlerin orijinalliğinden değil, piyasa ekonomisinin kendi işleyişi kaynaklandığını anlatır.

Tam da Engels'in dediği gibi sonradan sanayileşen Türkiye'de de konut sorunu en yakıcı sorunlardan biridir. Yoksul, işçi semtleri olan gecekondu mahallelerinde sıkça gördüğümüz yıkım ve çatışma haberleri, çözüm olarak ortaya atılan toplu konutlar (TOKİ), kentsel dönüşüm projeleri, uydu şehirler aslında hiç biri konut sorununu işçi sınıfı lehine çözmeye amacı taşımaz. Engels'in belirttiği gibi bu sorunun medyada bu kadar sık yer almasının ve çözüm aramasının nedeni küçük burjuvazinin bu soruna olan ilgisidir. Şehirlerin merkezine yığılan gecekondu mahalleleri yıkılarak işçiler sürülür ve yerlerine AVM'ler, mağazalar, uydu kentler yapılır ve elbette bu projelerin yararlanıcıları orta ve üst sınıflardır. Engels'in tartıştığı Proudhoncu fikirlerle benzeyen TOKİ'ler dahi işçi sınıfının konut sorununu çözemez. Çünkü işçilerin düşük ücretleri, işten atılmaları, ekonomik krizler uzun süreli ödemeleri tamamlamalarını pek imkân vermez.

Özdeş Özbay

*Sosyal-demokrat o dönem marksist anlamına geliyordu. **Pierre Joseph Proudhon, anarşist kuramcı.

Büyük Burjuvazi ve Konut sorunu

Engels büyük burjuvazinin konut sorununa eğilmesini ise yardımseverliklerinden değil o dönemde yaygın olarak görülen yoksul işçi semtlerindeki salgın hastalıklara bağlar. Bu salgınlar burjuvaziyi de etkilemektedir ve bu yüzden konut ve sağlık hizmetleri üzerine basında tartışmalar çıkar ve çeşitli çözüm önerileri geliştirilir. Bu dönemde bir tür burjuva sosyalizmini savunan Dr. Sax yazılarında ücretli emek sistemini değiştirmeksizin mülksüz işçileri mülk sahibi yapmanın yollarını arar. Böylece toplumsal refah artacak ve kapitalizmin sorunları sistem içinde çözülecektir.

Dr. Sax işçileri mülk sahibi yapmanın önemini anlatırken sorunu toprak sahibi olmak isteyen köylülerin durumuna benzetir ve içlerindeki mülk edinme dürtüsünün tatmin edilmesini savunur. İşçi, "böylece, mülksüzler saflarından, mülk sahibi sınıf saflarına yükselecektir."

Engels ise bu mülk sahibi olma fikrinin işçi sınıfı açısından yaratacağı sonuçları açıklar. İşçi sınıfını özgürleştiren şeyin toprağının elinden alınması olduğunu anlatan Engels bu mülk sahibi yapma fikrinin işçileri yeniden zincirleyeceğini şu sözlerle açıklar: "Onlara kendi evlerini verin, bir kez daha toprağa zincirleyin ve fabrika sahiplerinin ücret azaltmalarına direnme güçlerini kırın."

Artık ev sahibi olmak için uzun yıllar süreklili bir iş sahibi olma zorunluluğu olan işçi işten atılmamak için patronun taleplerine direnme gücünü kaybedecektir. Bu hevesin bir diğer sonucu ise düşük ücretli işçileri evlenmeye ve kadının da çalışarak ödemeye katkıda bulunmasına dolayısıyla da kutsal aile kurumunun bir kez daha güçlenmesine yol açmasıdır.

Bu konu üzerine Engels'in Dr. Sax ile yaptığı polemğin bir diğer ilginç yönü ise Dr. Sax işçilerin düşük kiralı evler bulsa bile bilinçsizlikleri nedeniyle kendi sağlıklarını hiçe sayarak kötü alışkanlıklarını sürdüreceklerini iddia eder: "Bütün bunlar kira için mümkün olan en az harcamayı yapmak uğruna, oysa öte yandan gelirlerini gerçekten günahkâr biçimde içki ve her çeşit boş zevklere saçmaktadırlar." Burjuvazinin bu ahlağı eğilimini bugün

AKP'nin içki ve sigara karşıtlığında da bulmak mümkün.

Burjuvazinin çözümü ise bellidir. İki sınıftan da bilinçsizliği giderilirse çıkarların uyumu mümkündür. Yani burjuvazi işçilerin kötü koşullarda yaşamaması için konut yapımı, kredi sistemleri ve sağlık hizmetleri sağlayacak işçiler de çıkarlarını anlayarak iyi insanlar olacak, grev yapmayacak, politika ile ilgilenmeyecek ve asla sosyalist partilere tenezzül etmeyecekler.

Engels, 'çıkartların uyumu' tezine karşı hemen kapitalizmin temel yasalarına vurgu yaparak cevap verir. Eğer işçiler konut sahibi olursa, yani artık ücretlerinin bir kısmını kira ödemesine vermezler ise bu durum hemen kapitalistler tarafından kullanılacağını anlatır: "İşçinin geçim araçlarındaki her kalıcı fiyat düşüşü, 'ulusal ekonomi öğretisinin tunc yasaları uyarınca' işgücünün değerinde bir gerilemeye eşdeğerdir ve dolayısıyla sonunda ücretlerde bunu karşılayan bir düşme ile sonuçlanacaktır. Böylece ücretler ortalama olarak kırıdan tasarruf edilen ortalama miktar kadar düşecek, yani işçiler kendi evlerine eskiden olduğu gibi ev sahibine para ile değil, ama kendisi için çalıştığı fabrika sahibine ödenmemiş emekle kira ödeyeceklerdir."

Engels kent merkezlerinde konut ve arsa fiyatları yükselişini ve dolayısıyla da burjuvazinin çeşitli hilelere başvurmak zorunda kalacağını anlatır. Yani şehir merkezinden uzakta, minimum standartlarda, çok katlı, az odalı TOKİ'ler buna iyi bir örnektir. Üstelik Engels kendi döneminde İngiltere'deki konut şirketlerinin dar gelirli ev sahibi yapmak için uyguladıkları uzun vadeli kira sistemini anlatarak bu evleri alma imkanı olanların gelirleri ailesinin genişlemesi ile gittikçe düşen, sürekli bir iş sahibi olacağı kesin olmayan ve başka bir iş bulduğunda yerini de değiştirmek durumunda kalacak olan işçi sınıfı için değil küçük burjuvazi ve işçi sınıfının yüksek gelirli kesimleri için uygulanan bir sistem olduğunu hatırlatır. Türkiye'de de "Uydu Kentler" ile yaygınlaşan ve özellikle "Çılgın Proje" ile tavan yapan konut projeleri

tam olarak bu orta ve üst sınıfların konut açığını kapamaya yöneliktir. Sorunun en büyük kısmı olan düşük ücretli çalışanlar için her hangi bir gelişme yoktur.

Engels büyüyen şehirlerin giderek işçi semtlerine yayılıp, oradaki konut fiyatlarını yükselttiğini, konutların dükkan ve mağazalara dönüştüğünü ve işçilerin şehrin dışına gitmeye zorlandığını anlatır. Eski işçi varoşlarının süslü iş mekanlarına çevrilmesi bir yanda işçileri yerlerinden iterken bir yandan da başka bir yerde tekrar varoşların oluşmasına neden olur: "en rezilane ara sokaklar ve dar yollar ortadan kalkar, ama hemen başka bir yerde, ve çoğunlukla en yakın mahallede tekrar ortaya çıkarlar." Yani Beyoğlu'nu bir ticaret, eğlence ve turizm merkezi yaparsınız ama hemen aşağısında Tarlabası oluşur. Sonra oraya da "Kentsel Dönüşüm" projeleri ile girerek işçileri zorla başka yerlere sürersiniz ama sorunu asla çözemezsiniz.

Engels'in bütün bu eleştirilerin ardından çözümü şudur: "Gelecekteki toplumun düzenlenmesi için ütöpik sistemler yaratılması bizim görevimiz değildir, sorunu burada ele almak son derece boş olacaktır. Ancak bir şey kesindir: rasyonel kullanımı varsayımıyla, büyük kentlerde, herhangi bir gerçek "konut darlığı" anında giderecek mesken için yeterli bina zaten vardır. Bu doğal olarak, ancak, mevcut sahiplerin mülksüzleştirilmesiyle, yani onların evlerine evsiz işçileri ya da bugünkü evlerinde aşırı derecede kalabalık olan işçileri yerleştirerek olabilir. Proletarya, siyasal güç kazanır kazanmaz kamu çıkarları uğruna alınacak böyle bir önlemin uygulanması, mevcut devletçe yapılan diğer kamulaştırmalar ve yerleştirmeler kadar kolay olacaktır."

Engels bir yandan ütöpik sistemler yaratmama kaygısını taşırken bir yandan da tutarlı bir şekilde kapitalizm sonrası toplumda şehirlerin de günümüzdeki gibi olmayacağını anlatır aynı aile kurumunun da günümüzdeki şekliyle var olmayacağını biliyor. Engels işçi kapitalist toplumun bir sonucu olan modern büyük kentleri korumak bir sağmalkıdır ve sosyalist bir toplumda ortadan kalkacaktır.

FRIEDRICH ENGELS

Marksizmin konut sorunu hakkındaki görüşlerini büyük devrimci Engels ortaya koymuştur. Kapitalizmde konut sorunu, iyi niyetli burjuvaların isteği ya da burjuva hükümetlerinin toplu konut projeleri ile çözülemez.-

Kârın kaynağı: Artı değer sömürüsü

Yeni-liberal politikaların 30 yıllık tarihi, iş yaşamını güvencesi-zleştirme, esnekleştirme ve yatırımları ucuz işgücünün olduğu ülkelere yönlendirme örnekleriyle dolu. Yoğun sanayi üretiminin yapıldığı Çin gibi uzak doğu ülkelerindeki çalışma koşulları, Avrupa'daki 19. Yüzyıl ağır sömürü koşullarını aratır durumda. Apple, Sony, HP ve Dell gibi markaların elektronik cihazlarını üreten ve toplamda 800 binden fazla işçi çalıştıran Foxconn fabrikasında bir kişi ayda yaklaşık 140 dolar kazanıyor. İşçiler temel gereksinimlerini karşılayabilmek için genellikle 12'şer saatlik mesailerde çalışıyor ve fabrikanın 10 kişilik odalardan oluşan yurtlarında kalıyor. Askeri disiplin uygulanan firmada, üretim bantlarında çalışan işçilerin tuvalete ne sıklıkta gidebilecekleri bile kurala bağlı.

Batı ülkelerinde benzer vahşi örneklerle artık pek karşılaşmıyoruz. Ancak ücretlere ve sosyal haklara dönük saldırı kapitalizmin küresel bir eğilimi. Her ülke bu politikadan şu ya da bu oranda etkileniyor.

Kapitalizm yapısal dinamikleri gereği kriz üreten bir sistem. Kâr oranları 1950'lerden düşüyor ve kapitalist ekonomiler giderek daha istikrarsız, güvenilmez ve kırılgan bir hale geliyor. Devletler ve kapitalistler, yatırımların devam etmesi ve ekonomik büyümeyi sürdürmek için maliyetleri düşürmenin yeni yöntemlerini geliştiriyor. Maliyetleri düşürmek iki temel yolu var: Artı değer sömürüsünü

arttırmak, ya da daha az işçiye daha çok üretim yaptırabilecek teknolojiler geliştirmek.

Kapitalist sistemde emek, değeri üreten tek şeydir. Emeginden satacak başka bir şeyi olmayan milyonlarca işçi, ücret mekanizması ile kapitalizme dahil olmaktadır. Ücretler ise sadece işçilerin yaşamlarını sürdürebilecekleri ve yeni jenerasyonları yetiştirebilecekleri miktarla sınırlı tutulur. Başka bir deyişle işçiler hiçbir zaman ürettikleri değerin tam karşılığını alamazlar. Üretilen değerin, ücret olarak ödenmeyen kısmına, yani artı değere burjuvazi el koyar. Kapitalistler rekabet içerisinde oldukları için, kârlılıklarını piyasadaki diğer şirketlerden fazla tutmak durumundadırlar. Bu mekanizma aşağı doğru bir basınç yaratır ve sömürü oranını artırma sonucu verir.

Kapitalistler sömürüyü nasıl artırıyor?

Kapitalistler üç yolla sömürü oranını artırabilir. Birincisi, kapitalistler, işçileri ücretlerine zam yapmadan daha uzun saatler boyunca çalıştırabilir. Kapitalistler için çalışan bir saat sayısı artırılır yani 'mutlak artı değer'de artış gözlenir. Bu mekanizma kapitalizmin vahşi sömürü ortamını gözler önüne serer ve bir noktadan sonra mutlak artı değer artırılamaz bir noktaya gelir.

İkinci yöntem ise üretkenliği arttırmak, yani 'verili bir zamandaki artan emek masrafını, emek gücünün yükselecek gerilimini, işgünündeki en ufak

boşluğu daha fazla doldurmayı...' sağlamaktır. Üretkenliği arttırma güdüsü 20 yy boyunca bir Taylorizm, Fordizm gibi üretim modellerinin ortaya çıkmasını sağladı. Bant sistemi sayesinde 'nispi artı değer'de artış sağlandı ve her bir işçinin kontrolör tarafından denetlenmesi kolay hale geldi. İşçilerin daha çok çalışmasını sağlama yönünde baskı yapmak, bu sayede bandın hızını ayarlamaya indirdi.

Üçüncü yol ise ücret kesintileri, başka bir deyişle işçilerin daha az yoksullaştırılmasıdır. Günümüzdeki gibi kriz dönemlerinde, emek piyasası işsizlik ile baskı altına alındığı için, ücretleri düşürerek artı değer artışı sağlanabilir. Ancak işçilerin yoksullaşmasından her zaman doğrudan ücretlerin azalmasını anlamamak gerekir. Bir çok ülkede (özellikle Avrupa ve ABD'de) bu mekanizma, işçilerin 'nispi olarak yoksullaştırılması' yani ürettikleri ürüne göre, daha az bir oranın ücret olarak ödenmesi şeklinde çalışmaktadır.

Kapitalist ekonomilerde daha çok artı değer sömürüsünü sağlamak, 'mutlak artı değeri', 'nispi artı değeri' ya da 'yoksullaşmayı' arttırarak mümkün olabilir. Rekabetin şiddetlendiği ya da kriz ortamının yaşandığı süreçlerde, kapitalistler, bütün dünyada sözleşmiş gibi bu üç yöntemi uygulamaya girer ve işçi sınıfı, sermayenin bu saldırılarına karşı mücadeleye başlar.

Erkin Erdoğan

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.
-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.
-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.
-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.
-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır.
Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.
-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.
-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.
-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.
-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.
-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadelecisi kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmeli-dir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.
-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirleri katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

sosyalist işçi'ye
abone olun

www.marksist.org
devrimci,
antikapitalist
haber yorum portalı

Neden İşçi Sınıfı?

Kapitalist toplumdaki temel sınıf çelişkisi, işçilerin üretim süreci içerisinde artı değerlerine el konulması ortaya çıkan, emek ile sermaye arasındaki çelişkidir.

İşçi sınıfı, üretim araçları karşısındaki konumu gereği sömürüye tabi tutulmaktadır ve doğası gereği kapitalistlerle sürekli bir mücadele

içindedir. Sınıf mücadelesinin karakteri, üretim süreci içerisinde şekillenir.

İşçiler, üretim araçlarını kullanarak kapitalizmin sürmesini sağlamaktadır, ancak aynı zamanda üretim süreçlerine yabancılaştırılmıştır.

Üretim araçlarını denetleyen bir azınlık, işçi sınıfının yarattığı zenginliğin büyük bir bölümüne el koyar. İşçi sınıfının kendisini sömürönlere karşı mücadelesi, bu antagonistik iliş-

ki gereği, kapitalizmi ortadan kaldırmadan sona eremez.

Kapitalistler, Marks'ın Manifesto'da dediği gibi kendi mezar kazıcılarını yaratmış ve üretimi geliştirmek için, toplumsal değişim olasılığının unsuru olan üretici güçleri de geliştirmek durumundadır. İşçi sınıfı, üretim sürecindeki konumu gereği tek devrimci sınıf ve toplumsal devrimin belirleyici unsurudur.

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Can Matbaacılık: Davutpaşa
Caddesi, İpek İş Merkezi, Kat: 3, No: 7 Topkapı İstanbul
■ 0212 613 10 77 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

İşadamları
Ergenekon çetesi
mafya kol kola

Temizlig zamani

Kökenleri Sümerlilere kadar dayansa da futbolun modern haliyle ilk kez 19. yy.da Britanya'da oynandığını biliyoruz. Günümüzde bu "oyun"u bu kadar popüler kılan ise her yerde her türlü zeminde oynanabilir olmasının yanı sıra oyun kurallarının da oldukça basit ve az olması.

İlk olarak oynanmaya başlandığı 1840'lı yıllardan itibaren özellikle alt sınıflar arasında revaçta olan futbol her zaman siyasetin ilgisine mazhar oldu ve yakın markajına maruz kaldı. 1870'li yıllarda ise milliyetçilik bir daha hiç çıkmamak üzere futbolun bir parçası haline geldi. İlk "milli maç" 1872'de İngiltere ile İskoçya arasında oynandı.

Savaşlar başlatan oyun

Ayaktopunun içerisine salınan bu zehir tohumu bugün bile ezilenleri bölmeye devam ediyor. Bazen durum öyle bir hal alıyor ki bazen iki ülkenin arasında savaş başlatan futbol (Honduras-El Salvador), yeri geliyor bir ülkenin bölünmesini tetikliyor.

13 Mayıs 1990'da oynanan Dinamo Zagreb-Kızılyıldız karşılaşmasında çıkan olaylar ve Dinamo'nun Hırvat oyuncusu Zvonimir Boban'ın Sırp polise attığı "uçan tekme", Yugoslavya'nın bölünme sürecinin köşe taşlarından birisini oluşturuyor.

Bunun yanında faşist diktatörler de futbolu yer yer "halkı uyutmak" bazen

de bir ulusal övünç kaynağı yaratmak için kullanmıştı. Portekizli diktatör Salazar, ülkesinin uzunca bir süre "Fado, futbol ve fiesta" ile idare ettiğini açıklamıştı. Yine İspanya'nın faşist generali Franco da Real Madrid'e açık destek vererek futbol takımının başarısıyla kendisine karşı yükselen tepkileri azaltmayı denemişti. İtalya'da da Mussoli'nin Lazio'ya açık destek verdiği bilinen bir gerçek.

Futbolun dünyanın en popüler oyunu haline gelmesi ise bu basit oyunun içine başka ilişkilerin girmesi ile sonuçlanıyor: Şike.

Futbolda ilk şikenin hangi maçta yapıldığını veya ilk teşvik primini kimin dağıttığını bilmiyoruz ancak bugün gladyatörlerin mücadelesinde şike yapıldığını biliyorsak günümüzün "modern gladyatörleri" arasındaki müsabakalarda da şikenin tarihinin de oldukça eski olduğunu tahmin edebiliriz.

Ancak 1982 Dünya Kupası'nda şike milyonlarca taraftarın gözü önünde gerçekleşti. 25 Haziran günü oynanan Almanya-Avusturya maçı iki takımı da üst tura taşıyacak 1-0'lık Almanya galibiyeti ile sonuçlanmış ve tüm dünyadan bu iki ülkeye tepki yükselmişti.

Uluslararası federasyonlar şikeye karşı sert yaptırımlar uygulasa da bu kararların kimseyi caydırmadığı da ortada. Sadece son 10 yılda İtalya'da iki kere olmak üzere, Portekiz, Belçika,

Almanya, Polonya, Brezilya gibi ülkelerde oynanan bazı maçların manipüle edildiği ortaya çıkarıldı.

Görünen o ki 3 Temmuz itibarıyla sıra "sonunda" Türkiye'ye geldi.

3 Temmuz sabahı muhtemelen Türkiye futbol tarihinin en önemli günlerinden birisi olarak tarihteki yerini alacak. O güne kadar hiç kimse Fenerbahçe gibi Türkiye'nin en önemli takımlarından birisinin başkanının şike iddiasıyla gözaltına alınacağını tahmin edemezdi. Her takımın devlet katında güvendiği ağabeyleri, mafyada ise arkalarını koruyan fedailerleri vardı.

Futbola az çok ilgilenen herkes Türkiye liglerinde oynanan futbolun temiz olmadığını biliyordu. Bu güne kadar "Büyük" takım taraftarlarının en çok sevdiği aforizmalardan birisi "Hükümet düşer bizim takım küme düşmez" idi.

Ağar-Çakıcı-Peker

Galatasaray'ın UEFA Kupası'na ulaştığı dönemde Fatih Terim-Haluk Ulusoy - Mehmet Ağar ilişkisi çok konuşuldu. Bu isimlerden birisi teknik direktör diğeri federasyon başkanı bir diğeri ise derin devlet denilince akla gelen ilk isimdi.

Beşiktaş'ın 2002-2004 arası yakaladığı başarıların arkasında ise Alaattin Çakıcı isimli mafya babasının Beşiktaş menajeri Sinan Engin'in ilişkisinin olduğu konuşuldu.

Fenerbahçe'nin ise Ergenekon çetesi üyesi Sedat Peker ile yakın ilişkilerinin olduğu ise son operasyonla ortaya çıktı.

Görünen o ki her hareketleri günlerce medyada tartışılan bu kulüplerimiz en fazla kapı komşuları kadar temiz.

Futbol, mahalle aralarından çıkan çocukların peşinde koştuğu meşin toptan öte karanlık ilişkilerin bulunduğu, kara para akladığı, milyarlarca dolar paranın döndüğü bir sektör. Sektörün başında ise çeteleri besleyen "saygın" işadamları var.

İnternette yapılacak kısa bir aramayla "Büyük" takımlarımız hakkında son dönemde ortaya atılan şike iddialarını okumak mümkün. Son soruşturma ışığında sadece Fenerbahçe üzerine gidilmemeli. Bütün takımlar soruşturulmalı. Belli ki Fenerbahçe "yakalanan" ilk takım oldu ve iddialar kanıtlanırsa bir sonraki sene (eğer siyaset futbola bir kez daha müdahil olmazsa) muhtemelen bir alt ligde oynayacak. Pandora'nın kutusu açıldı ve futbolseverlerin elinde bir fırsat var. İlk defa futboldan siyaseti, mafyayı ve çeteleri temizlemek için elimizde bir fırsat var. Yapılması gereken "geçmişe bir sünger çekelim ve önümüze bakalım" demek değil geçmişle hesaplaşmaktır. Artık futbolu bir sadece "oyun" olarak görmek imkânsız. Ancak en azından karşılaşma sonuçlarının 105*68'lik sahada belirlenmesini isteme hakkımız var.

İlker Karayılan